

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΑΟΥΣ

Νικομάχειαν

τὸ Θ.

Κεφάλαιον α.

ARISTOTELIS

MORALIVM NIC-

MACHIORVM

LIBER NONVS.

CAPUT I.

EN ἀπάσαις ἡ τῆς αἰδομοσεῖδης φιλίας τὸ αἰδήρον ιστέει, καὶ σούς εἰ τὴν φιλίαν, καθάποτε εἰ-
ρηται, δῆ μὲν ἐτὸν πολεμικήν, τῷ αι-
ματούρῳ αὐτὸν τῷ πανθεόντων, αἵματι
ζύνεται καθ' αἴξιαν, καὶ τῷ ψφάντῃ, καὶ τοῦ λο-
ποῦ. εἰ ταῦτα μέρη αὐτῆς πεπόντας κοινὸν
μέθεν τὸ νόμοντα. απός τοῦ διὸ παντας αἰ-
φέρεται, καὶ τούτῳ μετρεῖται τὸν ἑρφα-
τὸν, εἰσὶ τοιοῦτοι ὁ ἑρφεῖται, ὅτι τὸν φιλί-
λον τὸν αἰτητούντας, οὐδὲν ἔχουν φιλίτευν, εἰ
οὗτοις ἔτυχε πολέμος ἡ ἑρφέρδηρος, δῆ περ
τιεργοὶ ἐπαγγελμάτης πενθεῖται, καὶ οὐδὲν ἔ-
πιπλεῖ. συμβαίνει δὲ τὰ τοιαῦτα, ἐπιδεινὸν ὁ
φόρος, δῆ οὐδὲν τῶν φιλῶν τὸν ἑρφέρδηρον. ὃ δέ, διά-
τον τὸν χρήσιμον, τὸν ἑρφεῖται τῶν τοῦ μηδέ-
μητον τὸν φιλίαν. διὰ ταῦτα γὰρ τῆς φιλίας οὐ-
στις, διδύμοις γένεται, ἐπιδεινὸν μὲν γίνεται ὁ
τὸν φιλόλογον· οὐ γάρ αὖτον ἔτερον, διὰ τὰ
τὸν φίλοντας οὐ μόνημα δίνεται. δῆ τοιαῦται καὶ
εἴ φιλίας. οὐ δέ τοι οὐδὲν καθ' αὐτῶν οὐτε
μέρη, καθάποτε εἰρηται. διατέργονται δέ, καὶ ὅταν
ἔτερος γέγονται αὐτοῖς, καὶ μὴ ὁν ὄφερον? Οὐ
δύοις γάρ τοι μηδὲν γέγονεται, δῆτας οὐδὲ φίλε-
ται μη τυχάνειν. δῆ μὲν τὸν καθαρόν δὲ ἐπα-
γγελμάτης, καὶ στοιχεῖον ἀσθετικόν, παντούτῳ
πλείσιον. εἰς δέ τοι αἴτημα παραγομόντας τὰς ἐπα-
γγελμάτης οὐδὲν τὸν παραγομόντας τὰς καθαρό-
τας, ὁ γάρ δεδύμοις τοὺς χαράς, πενθεῖται
τὸν αἴξιαν δὲ πατέρου ταῖς οὐδὲ, τὸν πατε-
ρόφρον, η τὸν πατεραβόντος; οὐ γάρ περιέμε-
νεθ, οὐδὲν διτετέπειν ἐπείναι. οὐδὲ φασὶ
καὶ περιτετέπειν ποτεν. οὐτε γάρ διδύμοις
εἰ διπλαὶ πατέροις τὸν μαθητην ἐπιλεγεῖν
θέουσι διδύματα διπλίσεωδες, καὶ εἰ διδύμοις
πατέροις. εἰ τοῦς πατερούτοις δὲ ἐπείναι αἱρεῖ-
ται, Μιθός δὲ αὐτὸις εἰ. εἰ δέ πατεραβόντες τὸ
αἴγανεν, εἴ τι μηδὲν πατεραβόντες ὁ φίλος,

IN omnibus amicitiis, quæ diffi-
ciles specie sunt, id quod pro-
portionē respondet, sicut di-
ctum est, amicitiam conseruat,
quemadmodum &c in ciuili, tutori pro cal-
ceis pro dignitate commutatio sit: textori
item, & reliquis. Atque hic cōmuniis men-
sura numerus comparatus est, ad quem om-
nia referuntur, quodque mensurantur om-
nia. In amatoria autem amator interdum
criminatur, quod cum supra modū ameret
non redamet, cum nihil ipse, si ita insi-
derit, amabile in se habeat: sāpe item a-
matus, quod cum ille prius promiserit o-
mnia, nihil postea præstet. Huiusmodi au-
tem querimonias contingunt, cum alter
voluptatis causa amatum amat, alter amato-
rem ob vtilitatem: & hec ambobus non
adsint. nam cum horum causa amicitia
confert, cum ea non fiunt ob que amabat,
amicitiae dissolutio efficitur. non enim se
mutuò amabant: sed ea quæ utrisque ade-
rant, quæ stabilia non sunt, quo circa huius
modi etiam sunt amicitias. Ac motum a-
micitia per se cum sit, permanet, sicut dictum est. Dissentient autem etiam cum al-
lia fiunt ipsis, & non ea quæ appetunt. per-
inde enim est ac si nihil fiat, cum id non
consequitur quispiam quod cupit. quem-
admodum citharedo ille qui quanto me-
lius caneret, tanto plura pollicitus fuerat
cum repeteret mane quod fuerat ipsis pro-
missum, voluptatem pro voluptate reddi-
disse se dixit, si igitur uterque id volebat,
satis habuisset: si alter oblectationem, al-
ter lucrum, & ille haberet, hic minimè: non
rectè id quod ad societatem spectat, inter
hos esset. quibus enim indiget quispiam,
iis & studet, atque illius causa hæc dabit.
Sed dignitatem rei statuere vtrius est? ei-
iūsne qui prius contulit, an eius qui prius
acepit? ille enim qui confert, ei videtur
permittere, id quod aiunt etiam Protago-
ram facere consueisse, cum n. qualia cum
que docuisse: ei qui didicerat iubebat esti
mare, quanti viderentur esse digna ea quæ
sciebat, & tantum accipiebat. In talibus au-
tē fatis est nonnullis illud: Ast homini mer-
ces. At qui cum pecuniam præcepérin,
nihil postea faciunt ex iis quæ dixerunt.